

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: CG HOLDING, s.r.o.**, se sídlem Praha 2, Anny Letenské 34/7, IČ: 24657344, zast. JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 30, proti **žalovanému: Český telekomunikační úřad**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, v řízení o žalobě ze dne 6.6.2011 na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o návrhu žalobce ze dne 18.8.2010 na zahájení správního řízení o uložení povinnosti paní Zuzaně K. zaplatit žalobci pohledávku ve výši 1.463,-Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žaloba se o d m í t á.**
- II. Žalobci se vrací soudní poplatek zaplacený z podané žaloby, tj. částka 1.000,-Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Petra Hromka, advokáta.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 6.6.2011, došlou soudu dne 10.7.2011, domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu a žádal, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o návrhu žalobce ze dne 18.8.2010 na zahájení správního řízení o uložení povinnosti paní Zuzaně K. zaplatit žalobci pohledávku ve výši 1.463,-Kč s příslušenstvím.

V podané žalobě žalobce uvedl, že dne 18.8.2010 podal u žalovaného návrh na zahájení správního řízení o uložení povinnosti paní Zuzaně K. zaplatit žalobci pohledávku ve výši 1.463,-Kč s příslušenstvím. O uvedeném návrhu nebylo ke dni podání žaloby rozhodnuto. Zároveň upozornil, že před podáním žaloby uplatnil u předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu opatření proti nečinnosti. Ani toto podání však nevedlo k odstranění nečinnosti žalovaného. Opatření proti nečinnosti žalobce přiložil k žalobě.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě předně upozornil na skutečnost, že žalobce bezvýsledně nevyčerpal prostředky k ochraně před nečinností ve smyslu ust. § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Žalobce sice dne 4.5.2011 podal podání označené jako „*žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu*“, nicméně toto podání nesměřovalo proti žádnému konkrétnímu řízení. Žalobce přes opakované výzvy nespecifikoval věc, v níž se opatření proti nečinnosti domáhá, proto bylo řízení o této žádosti žalobce zastaveno usnesením ze dne 8.7.2011, č.j.: 44 344/2011-603/III. vyř. Rozklad žalobce proti tomuto usnesení byl rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 24.10.2011, č.j.: ČTÚ-44 344/2011-603/IV.vyř. zamítnut.

O podané žalobě soud uvážil následovně:

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat,

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že nevyčerpání prostředků k ochraně před nečinností podle ust. § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), je důvodem k odmítnutí žaloby. Spor je pouze o to, zda žalobce tyto prostředky v projednávaném případě řádně uplatnil, či nikoli. Před posouzením uvedené otázky se však soud zabýval tím, zda je nezbytné uplatnit opatření proti nečinnosti i v případě, kdy je nečinným správním orgánem dle žalobního tvrzení ústřední orgán státní správy, zde Český telekomunikační úřad, jemuž přísluší rozhodnout o žalobcem podaném návrhu v I. stupni.

Soudu je z úřední činnosti známo, že ve zcela obdobných případech není mezi účastníky řízení sporu o tom, že nevyčerpání prostředků k ochraně před nečinností podle ust. § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), je důvodem k odmítnutí žaloby. Spor je pouze o to, zda žalobce tyto prostředky v projednávaném případě řádně uplatnil, či nikoli. Před posouzením uvedené otázky se však soud zabýval tím, zda je nezbytné uplatnit opatření proti nečinnosti i v případě, kdy je nečinným správním orgánem dle žalobního tvrzení ústřední orgán státní správy, zde Český telekomunikační úřad, jemuž přísluší rozhodnout o žalobcem podaném návrhu v I. stupni.

Z ust. § 80 správního řádu vyplývá právo účastníka řízení uplatnit po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí u nadřízeného správního orgánu žádost o opatření proti nečinnosti. Tedy žádost o opatření proti nečinnosti se podává u nadřízeného správního orgánu. Podle ust. § 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), je Český telekomunikační úřad ústředním správním úřadem pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem. Podle ust. § 107 odst. 1 tohoto zákona má Český telekomunikační úřad pětičlennou Radu Českého telekomunikačního úřadu, kdy jeden z členů této Rady je jejím předsedou, který řídí její činnost a současně jedná jménem Českého telekomunikačního úřadu a stojí v jeho čele. Podle ust. § 123 zákona o elektronických komunikacích lze proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu podat rozklad, nestanoví-li tento zákon jinak. O rozkladu proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, který v prvním stupni nevydal předseda Rady, rozhoduje předseda Rady. Z uvedených ustanovení dle názoru soudu vyplývá, že předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu vystupuje jako vedoucí ústředního správního úřadu. Zároveň v případech, kdy rozhoduje o rozkladu proti rozhodnutí Českého telekomunikačního orgánu vydanému v I. stupni je předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu i nadřízeným správním orgánem.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2011, č.j.: 1 Ans 3/2011 – 54, i v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti ústředního správního orgánu je zapotřebí nejprve podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti adresovanou tomu, kdo stojí v čele tohoto ústředního správního orgánu. Obdobný právní názor lze dovodit i výkladem a contrario z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1.12.2010, č.j.: 3 Ans 32/2010 – 114, v němž se Nejvyšší správní soud výslovně zabýval strukturou a postavením jednotlivých subjektů samotného Českého telekomunikačního úřadu. Vzhledem k tomu, že v projednávaném

případě se žalobce domáhal ukončení nečinnosti Českého telekomunikačního úřadu, který měl rozhodnout jako správní orgán I. stupně o podaném návrhu žalobce, bylo právem a zároveň i povinností žalobce, chtěl-li být v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti úspěšný, řádně využít podle ust. § 80 správního řádu opatření proti nečinnosti. Konečně tento závěr ve svých podáních nerozporuje žalobce a ani žalovaný. Žalobce uplatnil u předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu opatření proti nečinnosti. Žalovaný pak ve svém vyjádření k podané žalobě poukazuje na skutečnost, že žalobce toto opatření neuplatnil řádně.

Ke sporné otázce, a to zda žalobce uplatnil opatření proti nečinnosti ze dne 4.5.2011 řádným způsobem, z příloh žalobce vyplynulo, že v podání ze dne 4. 5. 2011, označeném jako „*žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti*“, žalobce poukázal na to, že v průběhu kalendářních měsíců srpna a září roku 2010 doručil Českému telekomunikačnímu úřadu návrhy na zahájení správních řízení ve věcech sporů mezi podatelem a jednotlivými odpůrci, tak, jak byli v těchto návrzích řádně specifikováni, a to o uložení povinnosti těmto odpůrcům zaplatit podateli v návrzích uplatněné peněžní nároky“. Závěrem navrhl, aby předseda Rady Úřadu „ve všech shora specifikovaných řízeních zahájených na návrh podatele ve výše vymezeném časovém období, v nichž meritorní rozhodnutí dosud nebylo vydáno ze strany Českého telekomunikačního úřadu ani v prvním stupni správního řízení, neprodleně přijal kterékoli z opatření proti nečinnosti Českého telekomunikačního úřadu, jež se v daném případě nabízejí a jež efektivně povede k neprodlenému odstranění nečinnosti Českého telekomunikačního úřadu a zbytečných průtahů v řízeních, jichž je podatel účastníkem.“

Soud přisvědčuje žalovanému, že žalobce opatření proti nečinnosti neuplatnil řádně. Je tomu tak proto, že žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti je nutno dle ust. § 37 odst. 1 správního řádu považovat za podání, které musí splňovat náležitosti stanovené v druhém odstavci uvedeného ustanovení. Ve smyslu ust. § 37 odst. 2 správního řádu tak z žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti musí být patrné, kdo ji činí, které věci se týká a co se navrhuje. Žalobce v žádosti ze dne 4.5.2011 vymezil věci, jichž se podání týká takto: „*v průběhu kalendářních měsíců srpna a září roku 2010 podatel doručil Českému telekomunikačnímu úřadu návrhy na zahájení správních řízení ve věcech sporů mezi podatelem a jednotlivými odpůrci, tak jak byli v těchto návrzích řádně specifikováni, a to o uložení povinnosti těmto odpůrcům zaplatit podateli v návrzích uplatněné peněžní nároky*“. Takovéto určení předmětu žádosti však nelze považovat za náležité označení věci. Má-li totiž žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu skutečně splnit svůj účel, je třeba, aby v ní bylo konkrétně specifikováno správní řízení, v němž podle názoru účastníka řízení dochází k průtahům. Za dostatečnou specifikaci přitom nelze považovat vymezení skupiny věcí časovým obdobím, v němž byla řízení zahájena, a v nichž dosud nebylo rozhodnuto. Na konkretizaci daného správního řízení je třeba trvat i s ohledem na to, že soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že žalobce podal ve vymezeném období stovky obdobných návrhů jako v projednávané věci. Žalovaný k tomu ve vyjádření uvedl, že v roce 2010 bylo podáno cca 1300 návrhů, z toho v srpnu a září tohoto roku 879 návrhů.

Byť po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby předmětná správní řízení specifikoval jednáacími čísly, pokud mu správním orgánem ke dni podání návrhu na opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu nebyla sdělena, bylo však v možnostech žalobce, aby tato řízení specifikoval (tak, jak to učinil v žalobách podaných následně u soudu) alespoň dnem podání návrhu na zahájení řízení, jménem a příjmením údajného dlužníka a výší údajného dluhu. Tyto údaje prokazatelně v dispozici žalobce byly a žalobce je mohl správnímu orgánu sdělit. Sdělení těchto údajů bylo i v zájmu žalobce, pokud žádostí o opatření proti nečinnosti ze dne 4.5.2011 skutečně sledoval legitimní cíl ochrany svých procesních práv v jednotlivých správních řízeních.

K tomu soud připomíná, že podstatná pro posouzení žalobcova podání ze dne 4.5.2011 nebyla skutečnost, že žalobce uplatnil žádost souhrnně jedním podáním (a nikoli jednotlivě v každé věci), ale to, že tato žádost neobsahovala konkrétní údaje, identifikující jednotlivé věci, v nichž se ochrany proti nečinnosti domáhal. Jen tak může nadřízený správní orgán posoudit, zda v řízení u podřízeného orgánu dochází k průtahům, či nikoli, případně proti těmto průtahům zasáhnout.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobcova žádost o opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu nemohla vést k účinnému odstranění průtahů v řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobce proto nesplnil podmínku pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, danou ust. § 79 odst. 1 s.ř.s., tj. podmínku bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti.

S ohledem na výše uvedené soudu v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. podanou žalobu odmítl, neboť v projednávané věci není splněna podmínka řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu spočívající v bezvýsledném vyčerpání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti.

O vrácení soudního poplatku soud rozhodl podle ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění účinném od 1.9.2011, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s.ř.s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2011

JUDr. Naděžda Řeháková
předsedkyně senátu